

CONGREGAZIONE DELLA MISSIONE
CURIA GENERALIZIA, ROMA

Advent 2014, timp de rugăciune, pace și loc pentru săraci
Altarul principal din sanctuarul Regina Păcii, Kazahstan

Roma, 30 noiembrie 2014
Prima duminică din Advent

Dragi frați și surori în Isus Cristos și Sfântul Vincențiu

Harul și pacea Domnului nostru Isus Cristos să fie mereu în inimile noastre!

A sosit Adventul, timp favorabil să medităm asupra misterelor credinței noastre. Scriptura, lecturile și imnurile de Advent ne invită să intrăm în ***rugăciune***, să căutăm ***pacea*** și să ne deschidem inimile și mâinile pentru a-i sluji pe cei pe care Dumnezeu i-a ales, pe "Domnii și Stăpânii noștri, pe ***săraci***.

În această scrisoare de Advent voi împărtăși cu voi trei experiențe simple, dar profunde pe care le-am trăit într-o singură zi. Acestea mi-au atins inima și m-au făcut să meditez la necesitate ***rugăciunii***, căutarea ***păcii*** și la o angajare mai profundă în ***slujirea săracilor***. Aceasta s-a întâmplat în timpul unei vizite la un sanctuar marian, o întâlnire cu surorile contemplative și participarea la sfânta Liturghie și la un prânz cu un grup de toxicomani pe cale de vindecare.

Pe 27 septembrie, în sărbătoarea Sfântului Vincențiu de Paul am fost în Kazahstan la sanctuarul național dedicat Sfintei Fecioare, Regina Păcii, dintr-un sătuc. După o călătorie de o noapte întregă împreună cu un confrate polonez care este misionar în Kazahstan și cu părintele Stan Zontak, am fost primiți foarte bine de arhiepiscop a cărui dieceză este de două ori mai mare decât întreaga Italie! În sanctuar se află "steaua Kazahstanului" un altar dedicat păcii, unul din cele douăsprezece altare din lume. De ce există oare un altar dedicat păcii în acest colț mic și ascuns? În spatele sanctuarului se găsește muntele cu o cruce care marchează centrul Euroasiei. "Steaua Kazahstanului" este construită din pietre și metale prețioase din regiune. În mijloc se află Fecioara Maria, cu tabernacolul în inimă pentru a arăta că Isus s-a născut în inima ei plină de iubire.

După această experiență emoționantă, arhiepiscopul ne-a dus la o mănăstire din sat unde m-am întâlnit cu patru surori carmelite contemplative. Am avut o discuție minunată! Cu multă simplitate ele au vorbit despre viața lor și și-au exprimat recunoștința față de arhiepiscop și oamenii din sat care le susțin. Surorile sunt femei pline de bucurie și ne-au spus cât de importantă este rugăciunea în viața lor. Am fost foarte emoționat.

Ultima etapă a călătoriei din această zi a fost vizitarea unui cămin unde sunt tratați persoanele dependente de droguri și alcool. Căminul este condus de o femeie foarte angajată în carisma vincentiană și care ne-a spus că asigurarea unui serviciu de proximitate cu săracii, și mai ales cu toxicomanii, ține de datoria ei de creștină. Programul este simplu și

asigură un spațiu curat și călduros, foarte necesar în Kazahstan. Când a venit Arhiepiscopul, a celebrat sfânta liturghie, apoi am mâncat cu toții împreună și am discutat - eram doisprezece!

După masă arhiepiscopul m-a rugat să spun grupului câteva cuvinte. Gândurile pe care le-am spus atunci sunt fundamentul mesajului din această scrisoare de Advent. Mai târziu mi-am dat seama că a fost o experiență minunată pentru sărbătoarea sfântului Vincențiu. Luând în considerare importanța acelei zile și persoanele pe care le-am întâlnit, cred că Domnul m-a invitat să meditez asupra a trei scopuri esențiale pentru viața mea și Familia vincentiană. *Timpul Adventului din anul 2014 este un apel la angajare în rugăciune, căutarea păcii și slujirea cu bucurie a săracilor lui Dumnezeu.*

Timp de RUGĂCIUNE

După vizitarea mănăstirii carmelitelor, am meditat la nevoia de rugăciune din viața mea. Carisma noastră ne invită să ne rugăm ca niște contemplativi în activitate, să părăsim agitația lumii și alte distracții și să ne concentrăm pe prezența lui Isus în Cuvântul său și în Euharistie. În discuția pe care am avut-o cu surorile am fost impresionat de mărturia lor simplă, de bucuria cu care își împărtășeau credința. Ca persoane contemplativ-active și noi trebuie să ne retragem pentru a ne odihni și medita împreună cu Domnul.

Sfântul Vincențiu le recomanda primilor confrăți: *"viața apostolică nu exclude contemplarea, ci o învăluie și-i este de folos pentru a cunoaște mai bine adevărurile veșnice pe care trebuie să le vestească"* (Coste III, L.1054 pag. 347). În acest Advent să ne facem timp în viața noastră ocupată pentru a ne ruga în fața Domnului. Fie că suntem preoți, frați, surori sau laici, toți membrii Familiei vincentiene știm că rugăciunea este indispensabilă pentru că ea este forța care ne motivează în ceea ce facem. Rugăciunea este semnul distinctiv al slujirii care ne înrădăcinează în dragostea lui Dumnezeu. Ea ne ajută să vedem prezența lui Dumnezeu în săraci.

Timp de PACE

În fața altarului cu steaua din Kazahstan am meditat asupra situației actuale din lume, la cât de mult lipsește pacea de pe pământ. Atât în Irak, Siria, Nigeria și în multe alte locuri suntem în mod constant martori la violențe, terorism, conflicte între țări și triburi ce amenință pacea pe care o căutăm. Astăzi oamenii au nevoie urgentă să învețe să trăiască în pace. După vizita la acest sanctuar mi-am dat seama că realizarea păcii începe cu mine.

Am privit la sfântul Vincențiu ca la exemplul celui care a căutat pacea și a împărtășit-o cu ceilalți. Iată ce îi spunea Sfintei Luiza: *"Împărăția lui Dumnezeu este pace în Duhul Sfânt; el va domni în dumneavoastră dacă inima vă este în pace. Fiți așadar în pace, Domnișoară, și-i veți cinsti astfel pe Dumnezeul păcii și al bunătății!"* (Coste I, L.71, pag. 114). Vincențiu a trăit într-o perioadă în care violența, războaiele și revoltele făceau ravagii în Franța și de fiecare dată când începeau, săracii sufereau cel mai tare.

Și totuși Sfântul Vincențiu a fost un artizan al păcii și a făcut-o apărând săracii. El a arătat Bisericii și regalității că aceste conflicte îi fac să sufere pe "Domnii și Stăpânii noștri, pe săraci". Ca Familia Vincentiană și noi trebuie să apărăm pacea și să fim instrumente ale păcii

lui Dumnezeu. În acest timp al Adventului să căutăm pacea sufletească pentru a ne uni cu Prințul Păcii despre care profetul Miheea spunea: *"va paște poporul prin puterea Domnului... el însuși va fi pacea!"* (Miheea 5.3-4).

Slujirea SĂRACILOR cu bucurie

După experiența intensă de rugăciune în sanctuar și pacea profundă trăită cu surorile la mănăstire am avut șansa să particip la sfânta Liturghie și să fiu invitat la masă la cămin. Am simțit prezența Domnului în două moduri semnificative: la altar și la masă în timpul prânzului. Când am trecut de la trupul euharistic al lui Cristos din capela căminului în mica sală de mese am văzut în toxicomanii pe cale de vindecare trupul lui Cristos zdrobit, dar nu distrus. Rugându-mă și mâncând împreună cu ei am primit harul de a vedea că toți facem parte din trupul mistic al lui Cristos.

Isus s-a născut în sărăcie și a trăit într-un mediu modest. Această realitate – sărăcia Domnului nostru din timpul vieții sale – nu este o poveste siropoasă de Crăciun, ci este istoria mântuirii noastre. Dumnezeu s-a arătat celor *anawin*, cuvântul evreiesc înseamnă în mod literal "săracii care așteaptă de la Dumnezeu eliberarea". În Evanghelia după sfântul Matei prima predică importantă a lui Isus sunt Fericirile pentru a ne reaminti că Isus și Tatăl se identifică cu cei mai mici dintre noi. La sfârșitul fiecărui an liturgic ascultăm parabola sfântului Matei despre judecata de pe urmă ca pe o provocare ce ne este adresată: *"Adevăr vă spun: tot ce ați făcut unuia dintre frații mei cei mai mici, mie mi-ați făcut"* (Mt. 25.40).

Sfântul Vincențiu ne amintește legătura strânsă dintre mântuirea noastră și slujirea săracilor: *"Nu putem să ne îngrijim mai bine de fericirea noastră veșnică decât trăind și murind în slujirea săracilor, în brațele Providenței și într-o continuă renunțare la noi înșine pentru a-l urma pe Isus Cristos"* (Coste III, L. 1078, pag. 392). Acest Advent să fie un timp în care, după ce ne-am rugat și am căutat pacea lui Dumnezeu, să mergem la slujirea săracilor lui Dumnezeu cu inimi reînnoite.

Adventul ca timp de CONVERTIRE A INIMII

După întoarcerea mea din Kazahstan, am avut șansa să vizitez Provinciile, misiuni și anumite ramuri ale Familiei Vincențiene din Europa, Caraibe și Africa, însă păstrez și acum în minte celebrarea sărbătorii sfântului Vincențiu. Am simțit că Domnul mă cheamă, ca Superior General, să meditez asupra modului de a integra în viața mea rugăciunea, pacea și slujirea. Mi-am dat tot mai mult seama că au fost momente în care nu am fost un om al păcii, al rugăciunii sau un slujitor al săracilor. I-am cerut Domnului harul iertării. Am făcut aceasta și la cămin și o împărtășesc și cu voi acum când începem împreună Adventul.

În prima duminică din Advent profetul Isaia descrie adevărul condiției noastre omenești: *"Doamne, noi suntem lutul, iar tu olarul. Noi toți suntem lucrarea mâinii tale"* (Isaia 64.7). Adventul este timpul pentru a ne încredința din nou iubirii îndurătoare a lui Dumnezeu interiorizând relatările biblice ale mântuirii noastre. Privind viața Mariei, a lui Iosif, a lui Ioan Botezătorul, a Zahariei și Elisabetei experimentăm puterea mântuitoare a lui Dumnezeu, păstorul sufletelor noastre. Istoria mântuirii lor are legătură cu istoria vieții noastre.

Adventul trăit cum trebuie ne va ajuta să vedem că Dumnezeu vrea să ne deschidă mintea și inima pentru a "pregăti calea Domnului" (Mc. 1,3). A doua prefață a rugăciunii euharistice pentru Advent arată într-un mod foarte frumos adevăratul sens al acestui timp liturgic: "*Și nouă Domnul Cristos ne dă harul să întâmpinăm cu bucurie misterul nașterii sale, ca, la venirea lui, să ne găsească priveghind în rugăciune și tresăltând în cântări de laudă*".

La o lună după vizita mea în Kazahstan am citit alocuțiunea papei de la încheierea Sinodului episcopilor din luna octombrie. Vreau să împărtășesc cu voi ceea ce consider într-adevăr ca un "extras vincentian" și care ne va ghida în timpul Adventului ca să devenim mai evlavioși, să căutam pacea tot mai mult și să ne punem cu tot mai mare bucurie în slujirea săracilor.

*"**Aceasta este Biserica**, via Domnului... căreia nu îi este frică să își suflece mânecile pentru a vărsa untdelemnul și vinul pe rănilor oamenilor; care nu privește omenirea dintr-un castel de sticlă pentru a judeca sau a clasifica persoanele. **Aceasta este Biserica**... compusă din păcătoși, care au nevoie de milostivirea sa. Aceasta este Biserica, adevărata mireasă a lui Cristos... căreia nu îi este frică să mănânce și să bea cu desfrânatele și vameșii. Biserica ce are porțile deschise larg pentru a-i primi pe cei nevoiași, pe cei căiți și nu numai pe cei drepti sau pe cei care cred că sunt desăvârșiți! **Biserica** ce nu se rușinează de fratele căzut... dimpotrivă se simte implicată și aproape obligată să-l ridice și să-l încurajeze să-și reia drumul și-l însoțește".* (Discursul Sfântului Părinte Papa Francisc la încheierea celei de-a III-a Adunări Generale Extraordinare a Sinodului Episcopilor, sâmbătă, 18 octombrie 2014)

Isus, Evanghelizatorul săracilor, să vă întărească și sfântul Vincentiu să vă inspire și să vă conducă în acest Advent și tot anul care vine.

Fratele vostru în sfântul Vincentiu,
G. Gregory Gay, C.M.
Superior general

Traducere: sora Magdalena